

Co kdyby (13.10.2011)

Chodí mi maily, na které jsem si vypracovala speciální techniku. Dřív jsem na nich alespoň chvíli postála, aby se jevíly jako přečtené, ale protože mi bobtnala schránka, teď je označím a nepřečtené rovnou strčím do koše. Stejně jako to dělám s tištěnými nabídkami, letáky a inzeráty, které se mi objeví v plechové poštovní schránce nebo v práci na stole.

Tyto maily vlastně nejsou spamy, neboť jsem si je vyžádala sama. Většinou když jsem někde něco objednávala, tak jsem zaškrtnula souhlas se zasíláním nabídek, protože co kdyby tam někdy bylo něco zajímavého nebo výhodného. Jenže samozřejmě na jejich zkoumání nemám čas, takže končí v koši. Mohla bych jejich zasílání jednoduše zrušit, ale co kdyby!

Nedávno jsme dělali v bytě nějaké úpravy, které zahrnovaly i částečnou výměnu nábytku a instalaci nových i náhradních vestavěných skříní. Proto jsme museli brát do ruky všechny ty po léta schraňované věci „co kdyby“ a většinou z nich jsme postupně naplnili několik kontejnerů na odpadky. Na některé vyhozené věci jsem hned zapomněla, ale nad jinými stále přemýšlím. Mám znepokojivý pocit, že jsem neudělala dobře, protože předměty „co kdyby“ coby věci zbytné se někdy snadno zamění s věcmi nezbytnými.

Jak snadné je si byt i život zaplevelit věcmi „co kdyby“. A jak snadné je nějaké to „co kdyby“

předčasně vyhodit. Najít tu správnou hranici je nesmírně těžké. A vrátit vyhozené „co kdyby“ už nelze.

Promiňte, musím teď hned do předsíně, připravila jsem tam Vaškovi na vyhození tašku s nějakými věcmi. Musím je vzít zpátky k sobě a pečlivě je uložit, protože co kdyby.

(Náš Zvířetník, 13.10.2011)

<http://naszviretnik.net/2011/10/13/105x148-co-kdyby/>

{fshare}